

ELSŐ RÉSZ

DR. RYKE GEERD HAMER:
EGY ÚTTÖRŐ TÖRTÉNETE

Ha csinálsz valamit,
az emberek három csoportja van ellened:
azok, akik ugyanazt csinálják, amit te;
azok, akik az ellenkezőjét teszik, mint te;
és azok, akik semmit sem csinálnak.

Évezredek óta a síkság lakói, amikor pirkadatkor földjeikre indultak, az égre nézve egy hatalmas tűzgolyót láttak, amely keletről indulva méltóságteljesen vonult az égbolton nyugat felé. Semmi sem akadályozta látványát – talán egy-két fát leszámítva –, s a horizont fölött végtelenül messzire láthattak. Órák múltán a Nap leírta útját az égen. A naplemente jelezte, hogy ideje hazamenni, mivel a nappal lassan véget ér. Vacsora után még vetettek egy pillantást az égre, hogy lássák, milyen idő lesz másnap. Éjszaka a Hold és a milliárdnyi csillag is lassan vándorolt az égbolton. Az ember körül forgott minden a végtelen síkságon... Egyszer csak jött valaki. Üvegdarabokkal babrált. Hosszú facsöbe illesztette azokat, mellyel hosszasan kémlelte az égboltot. Galileo Galilei-nek hívták. Ettől a pillanattól kezdve ezen a Földön semmi sem volt többé ugyanaz. Olyanokat mondott: Földünk nem lapos, hanem gömbölyű. A Nap áll, és a Föld kering körülötte. Kijelentéseivel akkora felháborodást keltett, hogy a hatóságok bezárták, és esküvel tagadtatták meg vele korszakalkotó felfedezését.

Érdekes módon, ez a sorsa a legtöbb újítónak!

Az orvostudomány területén joggal hasonlíthatjuk Hamert Galileihez, azzal a különbséggel, hogy Hamer doktor minden támadás ellenére sem hagyta, hogy letérítsék útjáról. Mindig kitarzott igazsága mellett és hitében, hogy felfedezésének megértése és elfogadása csak idő kérdése.

Ryke Geerd Hamer 1935-ben született a Rajna-vidéken. Édesapja protestáns lelkész, édesanyja firenzei családból származott – ez optimális keveréknek bizonyult állhatatosságából és keményfejűségéből. Teológiai, fizikai és orvosi egyetemi végzettséget szerzett. Ezután pszichiátriára, neurológiára és belgyógyászatra szakosodott. Doktori disszertációját az agydaganatokról írta. Tizenöt éves orvosi gyakorlattal a háta mögött alapított családot, feleségül vett egy orvostanhallgató lányt. Négy gyermekük született. Életének ebben a szakaszában leginkább az elmebajok eredetének kutatása foglalkoztatta. Indítatásul a pszichiátriai zárt osztályok betegeinek kétségbeejtő helyzetén való megütközése szolgált. Az élet úgy hozta, hogy félretette elmekutatásait, és belefogott a rákkutatásba. E területen folytatott vizsgálatai során új megértést nyert a betegségről mint állapotról. Ezzel a tudással gazdagodva tért vissza tíz évvel később az elmebajok kutatásához.

1978. augusztus 18-án tizenkilenc éves fiát – a korzikai Cavallo szigeténél egy lehorgonyzott csónakban alvó Dirket – lőfegyverrel súlyosan megsebesítették.

Száztizenegy nap haláltusa után Dirk apja karjaiban halt meg. Ez igencsak heves érzelmi megrázkódtatás (sokk) egy édesapának! A rákötetkező hetekben Hamer doktor hererákban betegedett meg. A hagyományos orvostudományban szerzett tudása alapján nem látta meg a közvetlen összefüggést elszenvedett súlyos érzelmi megrázkódtatása és betegsége között. Kollégái szembesítették a brutális diagnózissal: „Dr. Hamer, ön rákos, és körülbelül 20 százalékos esélye van a túlélésre!”

Betegsége ellenére tovább dolgozott a Münchener Egyetemhez tartozó klinika nőgyógyászati osztályán, ahol kb. kétszáz rákos beteget kezeltek. Mély tapintattal kérdezte ki betegeit. Rájött, hogy mindannyian – ahogy ő maga is – a daganat megjelenését megelőzően súlyos érzelmi megrázkódtatást szenvedtek el. Mivel felfedezéséről beszélni merészelt a bajor televízióban, a klinikán

felmondtak neki. Addigra már kétszáz beteget kikérdezett, és kórtörténetüket rögzítette. Egy kölni klinikán folytatta kutatásait, ahol főleg tüdőrákos betegeket kezeltek. Rájött, hogy a tüdőrákot nem a dohányzás okozza, ugyanis a betegek fele nemdohányzó volt. Itt is kimutatta a heves érzelmi megrázkódtatás és a betegség közötti ok-okozati kapcsolatot, amit már Münchenben megfigyelt. Ezt az összefüggést nevezte el a Rák Vastörvényének. Csakhogy itt – a nőgyógyászati osztályon megfigyelttől eltérően –, az érzelmi megrázkódtatás egy másik fajtájával találkozott.

Kísérleti eredményeit 1981 őszén a Tübingeni Egyetem Orvostudományi Karán nyújtotta be elfogadásra, ahol annak idején orvosi diplomáját szerezte. Kétszáz beteglapot mellékelte és hetven eset részletes leírását, amiket a különböző illetékes osztályok orvosi hitelesítettek, az Elfogadási Eljárás során. Egykori professzora tréfásan így szólt: „Hamer kolléga, ez túl szép ahhoz, hogy igaz legyen. De ha még úgy is volna, majdnem lehetetlennek tűnik, hogy pont Te fedezted fel. De félre a tréfával. Azonnal ellenőriznünk kell, itt az intézményekben!”

Mégis, anélkül, hogy az Orvostudományi Kar bármilyen okot megnevezett volna, nem engedélyezte az adatok ellenőrzését. Ráadásul 1982-ben rejtélyes módon az összes beteglap hirtelen, szőrénszálán eltűnt. Így a Tübingeni Egyetem százötven orvosa nem tudta ellenőrizni Dr. Hamer felfedezését.

Ettől kezdve Dr. Hamer számára megalázó, kínos helyzetekkel teli időszak kezdődött, ami végül 1986-ban érte el csúcspontját, amikor elvették tőle az orvosi praktizálás jogát. Íme, az ítélet indoklása: „Nem tagadja meg esküvel a Rák Vastörvényét, és nem fogadja el általános érvényűnek a hagyományos orvostudományt”. Egészen 1989. december 9-ig kellett várnia, amikor felfedezéseit Birkmayer professzor – az orvostudományok és vegytan doktora, a Bécsi Egyetem rákkutatási tanszékének vezetője – az általa aláírt jegyzőkönyvben végre hivatalosan is elismerte. De még ez sem volt elég, hogy az egészségügyi rendszer és a média kitarató bojkottját megtörjék, sem arra, hogy helyt adjanak az újból és újból benyújtott orvosi visszahelyezési kérelmének. Világossá vált, hogy Dr. Hamer felfedezése túlságosan is nemkívánatos, mert túl

sok fennálló érdeket – gazdaságit, pénzügyit, ideológiát és hatalmit – sért. Ez odáig fajult, hogy 1997-ben elítélték, mert a korábbi orvosi tevékenységtől való eltiltása ellenére, három beteg emberrel – bár mindennemű ellenszolgáltatás nélkül –, azok egészségéről beszélgetett. A bíróság a beszélgetéseket kezelésnek nyilvánította. Letöltendő börtönbüntetésre ítélte, arra hivatkozva, hogy megszegte hivatásgyakorlási tilalmát. Több mint egy évet töltött börtönben, ebből a tapasztalásból erősebben került ki, mint valaha.

Hamer doktor minden támadás és a szervezett lejárató kampány ellenére kitartott az Új Orvostudomány néven megalkotott tézisei mellett. Végül 1997. szeptember 8-án a szlovákiai Nagyszombat (Trnava) Egyetem hivatalosan megerősítette, hogy elvégezte az Új Orvostudomány eredményeinek felülvizsgálatát. A hivatalos állásfoglalás a könyv végén található.

AZ IGAZI ÚJDONSÁG!

Mind az orvosi egyetemi diplomával rendelkező orvosok, mind az alternatív képzettséggel rendelkező természetgyógyászok ugyanaból az alapfeltételezésből indulnak ki: a betegség valami természetellenes, rosszindulatú, veszélyes és értelmetlen dolog. Közös megoldásuk azon alapszik, hogy meg kell szabadulnunk a betegségtől, bármi áron. A különbség csupán annyi, hogy a hagyományos gyógyászok erőszakos, míg az alternatív gyógyászok gyengédebb eszközöket részesítenek előnyben.

Hamer doktor felfedezése viszont teljesen más nézőponthoz vezet. Eszerint a betegség nem más, mint agyunk válasza egy érzelmi megrázkódtatásra, az emberi faj túlélő programjának része. Nélküle a test azonnal belepusztulna az érzelmi sokk okozta heves feszültségbe. Vagyis a betegség egy végső túlélési esély.

Agyunk az érzelmi megrázkódtatás feloldása, feloldódása után új parancsot ad ki, amelynek célja a „betegség” előző szakában létrejött elváltozások helyreállítása.

Felfedni a „betegségek” okait és értelmét az elképzelhető legizgalmasabb és leghasznosabb dolgok egyike, mivel betekintést nyerhetünk az emberi lényt működtető törvényekbe.

Hamer doktor felismerései öt alaptörvényben írhatók le, melyeket a következő fejezetekben ismertetünk. Felfedezésükhöz a következők járultak hozzá:

- Hamer doktor, mint „rákos beteg”, személyes tapasztalatai;
- húszezer különböző kórtani eset kiértékelése a szemölcsstől az AIDS-ig, az elmebajtól a fehérvérűségig, a bénulással járó idegrendszeri „megbetegedéstől” (szklerózis multiplex), a cukorbetegségig. Mindegyikükben közös a heves érzelmi megrázkódtatás, ami megelőzi a „betegséget”;
- a megtermékenyült petesejt – az első emberi sejt fejlődésének kutatási eredményei.

Ahhoz, hogy egy feltevés tudományos törvénné váljék, mindig megismételhetőnek kell lennie, különben csak feltevés marad: a víz is – adott légköri nyomáson –, mindig száz fokon forr.

Az Új Orvostudomány „öt törvénye” Európában páciensek tízezerein igazolódott be, orvosok és gyógyászok sokaságának közreműködésével, s mivel mindig egyértelműnek és megismételhetőnek találták – tudományosan igazolttá vált.

Az öt alaptörvény, ami feje tetejére állítja az orvostudományt

„Az emberiség évezredek tapasztalata, hogy végső soron minden betegség lelki eredetű. Ez tudományos ténnyé is vált, és szilárdan beépült a köztudatba. Csak a modern orvostudomány néz minket – lélekkel rendelkező élőlényeket – kémiai képletekkel teli zsáknak.”

Dr. Ryke Geerd Hamer

Az alábbi öt alaptörvényt minden élő – növényi, állati, emberi – szervezet túlélési programja tartalmazza, ezért az élőlények ugyanazokat a biológiai törvényeket követik.

1. ALAPTÖRVÉNY: A RÁK VASTÖRVÉNYE „AZ ÉRZELMI SOKK MINT KIVÁLTÓ OK”

Minden „betegséget” súlyos érzelmi megrázkódtatás (sokk) vált ki, ami váratlanul ér minket, úgy sújt le ránk, mint derült égből a villámcsapás. Maga alá gyűr, lehengerel. Magunkban éljük meg, és nem tudjuk, hogyan oldhatnánk meg. Az érzelmi megrázkódtatás intenzitása és az átélt érzelmek fajtái határozzák meg a „betegség” súlyosságát, és azt is, hogy agyunk mely területét érinti, és ennek megfelelően melyik szervünk „betegszik” meg.

A fajfenntartás érdekében az ember biológiai túlélőprogramokat fejlesztett ki, amelyek automatizmusokká váltak, és sejt szinten tárolódnak.

Vegyünk például egy gazdát, aki a tűző napon szőlőt szüretel. Mire hazaér, bőre kivörösödik. Az agya kiadja a parancsot: „Bórt elszínezni!” – Ezzel elkezdődik a barnulás, ami védelmet nyújt a

bőrnek, így a napsugarak nem tudják tovább égetni. Biológiailag programozott, automatikus folyamatról van szó.

A biológiai programok az állatoknál és a növényeknél is megtalálhatók, minden esetben a faj túlélését szolgálja. Nézzünk két példát a biológiai program működésére.

Anyaoroszlán története

Az anyaoroszlán kölykei megszületése után, a szoptatási idő alatt nem tüzel már. Elsősorban anya, nem pedig a hímoroszlán felesége. De az állatok királya egyáltalán nem elégedett ezzel a helyzettel, mert az ő egyetlen biológiai funkciója, hogy fajának fennmaradását biztosítsa azáltal, hogy pázrik a nőstényoroszlánnal. A hímoroszlán egyfajta spermagvár, hetente körülbelül százötven pázrasi aktusra van beállva. Ezért gyakran megpróbálja megölni az őt ebben akadályozó kölykeit is. Ha ez sikerül neki, akkor az anyaoroszlán önértékelési konfliktust él át, mivel nem volt képes megvédeni kicsinyeit, vagyis nem volt jó anya. Ez az önértékelési konfliktus sejtelhalást (nekrózist) eredményez a petefészekben. Ám idővel az anyaoroszlán túlteszi magát problémáján, a sejtelhalás megfordul, többletsejtek, ciszták képződnek a petefészekben, melyek feladata a női nemi hormon, az ösztrogéntermelés növelése, hogy ismét tüzelni kezdjen, és újra megtermékenyüljön. Itt biológiai programról van szó, ami a törzsfajlódásra (filogenesis) vezethető vissza.

Béla esete

Egyes hím állatok felségterületük kijelölésére, a határok mentén vizeletükkel szagmintát hagynak. Eközben székelnek és befedik ürüléküket. Az ember ugyanígy viselkedne, de mivel civilizált lényként tekint magára, feltalálta a vécét és dolgát mindig egy helyen végzi. A vizelet és székelés biológiai funkcióját tekintve azonban mit sem változott. Ez abban is megnyilvánul, hogy a legtöbb ember nyaralása első napjaiban székrekedésben szenved, mert eltávolodott saját

területétől. Hazatérése után – ha otthonára saját felségterületeként tekint – minden visszatér a normális kerékvágásba.

Bélának éjjel háromszor-négyszer is fel kellett kelnie vizelni. Mivel állapota nyugtalanította, alapos kivizsgálásra szánta rá magát. A vizsgálatok nem mutattak semmi szokatlant. Problémája röviddel azután kezdődött, hogy a fölötte lévő lakásba egy népes, zajos család költözött, akik minden este késő éjszakáig buliztak. Hogyan élte meg Béla ezt a helyzetet? Mintha szomszédai zajongásukkal minden éjjel betolakodnának felségterületére, magánszférájába. Területe kijelölése érdekében agya kiadta a parancsot: „Kelj fel, menj vizelni!” A biológiai program így védte őt a határsértő szomszédoktól.

Ha Béla új szomszédai beköltözését nem konfliktusként élte volna meg, nem került volna ebbe a helyzetbe.

Az utóbbi példán is jól felismerhető egy nagyon fontos koncepció, az elválaszthatatlan hármasság megléte: **mentális-emocionális**, **agyi** és **testi**. Három sík, melyek párhuzamosan, szinkronban működnek együtt. Amíg az orvostudomány konokul a sejt körüli kotorászásra korlátozza magát, s közben elfelejti, hogy az ember mint egész, fizikai testén kívül gondolatokból, elképzelésekből, érzésekből, érzelmekből áll, addig soha nem lesz képes megérteni a „betegségek” jelentését, s még kevésbé azokat a törvényeket, amelyek minden „betegség” alapját képezik.

Az embert egészségében tekintve, három síkra tagolhatjuk:

- **mentális-emocionális sík:** gondolatokból, elképzelésekből, érzelmekből, érzésekből áll. Minden egyes ember életének valamennyi eseményét egyéni módon, más-más gondolatokkal, érzésekkel – neveltetésétől, beállítottságától, körülményeitől, iskolázottságától, személyiségétől függően – éli meg;
- **agyi sík:** túlélési és fajfenntartási vezérlőközpontunk, bioszámítógépünk processzora;
- **testi sík:** a test szervei képezik azt a területet, amelyre agyunk hatást képes kifejteni.

Hogy is működik ez a három sík együtt?

Tegyük fel, valaki teniszezik, úszik vagy edz a konditeremben.

Mivel sportolónk elhasználta az izmaiban lévő cukrot, fáradt és lehangolt lett. Mentális és emocionális síkon: fáradtságot, lehangoltságot és éhséget érez. Az agy tudomást szerez a cukorszint csökkenéséről. Mikor sportolónk hazaérkezik, az agy megparancsolja a lábaknak: „Menjetek a konyhába!”. Utasítja a kezet: „Készítsetek egy szendvicset!”. Megparancsolja a gyomornak: „Emészd meg a táplálékot!”. Majd utasítja a beleket: „Szívjátok fel a tápanyagokat!”. Mindezt azért, hogy az izmokat ismét cukorral lássa el, és ily módon megszüntesse a mentális-emocionális kényelmetlenséget, a fáradtságot, lehangoltságot és éhséget.

Végezzünk el most egy, az agyunkkal kapcsolatos kísérletet, hogy megtapasztaljuk annak működését: hunyja be a szemét, és képzeljen el egy felvágott citromot a kezében! Képzelje el az arany színben ragyogó gyümölcshúst, a finom citromillatot, ujjbegyein a citrom héjának érdes tapintását. Képzelje el, ahogy megfogja az illatozó sárga gyümölcsöt, beleharap, s a savanyú lé szétárad a nyelvén és az ínyén... hmmm... Mit érez? Nő a nyáleválasztása. Agya ugyanis kiadta a parancsot, hogy gyomra legyen kész a citromlé érkezésére, hogy már a szájban kezdődjek meg a savanyú táplálék előemésztése. Megindul a nyáleválasztás, holott a valóságban egyetlen csepp citromlé sem érte ajkait.

Agyunk nem képes a valódi és képzelt esemény között, azaz a valóság és a képzelet világa között különbséget tегyen!

Nézzünk a mindennapi életből a valódi és a képzelt eseményre egy-egy példát.

A nehezen emészthető falat: valódi esemény

Egy farkasfalka az erdőben portyázik. Híján az étel, de egyikük hirtelen egy néhány nappal korábban elhullott vadnyúlra akad. Hogy a többiek ne tudják tőle elmarni, nagy sietséggel befalja szőröstül-bőröstül. Ám a vadnyúl combcsontja túl nagy, megfekszi a gyomrát. A farkas életveszélybe került, mert nem tudja a falatot megemészteni. A vészhelyzetet felismerve az agy utasítja a gyomrot, hozzon létre sejtburjánzást:

„Tömeget növelni!” ott, ahol a csont megakadt. Hoppá, egy daganat! Van ennek értelme? Hisz ez végzetes „betegség”! Miért ez a farkas megoldása? Laborvizsgálatok ténylegesen kimutatták, hogy a gyomor daganatsejtjei nagy mennyiségű többlet gyomorsavat választanak ki, és ezáltal az emésztés sebességét három, de akár t zszerez re is növelhetik.  gy lehetővé válik a ny lcomb gyors megem szt se. Ez a biológiai program teszi lehetővé a farkas életben maradását. Ha vége a riad nak és a veszély megszűnt, az agy parancsot ad a gyomornak, hogy semmisítse meg a daganatot: „Tömeget cs k-kenteni!” – Hogy ez pontosan hogyan történik, azt a későbbiekben még látni fogjuk. A farkas ezzel ismét visszatérhet a falk ba, és  lheti tovább normális  let t.

A nehezen emészthető falat: képzelt esemény

Az  tven ves József egész életében nagy odaadással dolgozott egy kisebb irodabútor-gyártó cégnél. Egyik reggel, alig  rt be a munkahelyére, hívatták. A tulajdonos kertelés nélkül közölte vele, hogy elbocsájtja. József  gy érezte magát, mint akit gyomron vágtak.  rtetlen l állt a történtek előtt. Később kiderült, hogy a tulajdonos fia kapta meg az állást. Ilyen aljass gra soha nem számított, s ezt a következőképpen fejezte ki: „*Nem bírom megemészteni, hogy  gy kir gjanak!*” – Az érzelmi megrázkódtatás alatt mentális-emocionális síkon keletkező érzelmekek, érzések és gondolatok az agyba tolulnak, melyeknek hatására az agy, a kapcsolóközpont, megparancsolja a gyomor-sejteknek, a hat skifejt si t r letnek indítsák be a sejtburjánzást: „Tömeget növelni!” – vagyis daganatot létrehozni, hogy emészthetővé váljon a falat, amit József nem b rt megemészteni. Ezzel akarja megmenteni József  let t.

Fajunk túlélésére vagyunk programozva! Agyunk mindeközben nem tesz különbséget a valódi emésztési probléma – a ny lcomb, ami megf k dte a farkas gyomrát –  s a képzelt emésztési probléma – József emészthetetlen kir g sa – között. A sejtburjánzás, a daganat, agyunk megoldási

sémája a túlélésre. Tehát éppen a mai tudományos – daganatirító – álláspont ellentéte!

József más módon is megoldhatná problémáját: túlteszi magát érzelmi megrázkódtatásán például azzal, hogy cselekszik, keres magának új munkahelyet.

Ha József nem képes megoldani a problémát – vészhelyzet lévén – az agy lép működésbe a megemésztetlen falat, a kirúgás megemésztésére. Gyomor-sejtburjánzásra, daganat létrehozására ad parancsot: „Tömeget növelni!” – mintha nem képzelt, hanem valódi megemésztetlen falat kínozná Józsefet.

József a felmondását más módon is megélhette volna, hiszen mindannyiunknak sajátos érzése, élettörténete, neveltetése, múltja van. Reagálhatott volna a következőképpen is:

- „*Dühös vagyok, mert ez egyszerűen igazságtalan...!*” – A düh az epevezetékeket „betegítette” volna meg;
- „*Na, ezt aztán nem bírom lenyelni!*” – ez a nyelőcső „megbetegedésével” járt volna;
- „*Egy ilyen aljasságot egyszerűen nem bírok megemészteni!*” – ez az érzelem a vékonybélre hat;
- „*Szar ügy, amit velem műveltek!*” – a vastagbél „megbetegedését” eredményezi;
- „*Félek, hogy nem találok magamnak megfelelő helyet!*” – a hörgőket „betegíti” meg;
- „*Minden rám szakad!*” – a vesékre hat;
- „*Olyan értéktelennek érzem magam...!*” – a csontok „megbetegedésével” jár.

Ha az alább felsorolt jellemzőkkel bíró konfliktust – Dirk Hamer Szindróma (DHS) – élünk meg, akkor, és csak akkor az agy túlélésünk érdekében vészhelyzetkezelő speciális biológiai programot indít be. Jellemzők:

- **drámainak éljük meg a helyzetet, vagyis súlyos érzelmi megrázkódtatást vált ki belőlünk. Egy erős érzelemnek nyilvánvalóbb következményei lesznek, mint egy kis bosszúságnak. Az érzelmi megrázkódtatás hevesességétől függően**

- a következmények a h rghurutt l a t d r kig terjedhetnek;
- váratlanul történik.  gy sújt le ránk, mint derült  gb l a villámcsapás. Nincs lehetőségünk felkészülni r ;
- az érzelem erősebb, mint minden  rtelemes magy razat;
-  nmagunkban éljük meg, és állandóan ezen töprengünk. Ha más tud is az eseményről, nem tudja, hogy milyen  rzelmekeket váltott ki belőlünk;
- helyzetünket teljesen kil t stalanoknak tartjuk.

Az  t lt érzelmi megrázkódtatás mértéke határozza meg a „betegség” súlyosságát, m g az érzelem fajtája a „betegség” helyét határozza meg a testünkben.

A „betegség” tehat nem más, mint az  t lt súlyos érzelmi megrázkódtatás következtében fellépő kiegyensúlyozatlanság mentális-emocionális + agyi + testi szinten.

Konfliktus nélkül nincs „betegség”. Ha valaki ennek tudatára ébred, akkor megtette első lépését gyógyulása ill. egészsége érdekében.

Az „ letment -turbó”:

Tegyük fel: kedélyesen aut zik egy kanyarg s országúton, élvezi maga körül a természetet. A verőfényes tavaszi naps t rsben minden kanyarban új vidék tárul fel. Már messziről észrevesz egy nagy teherautót, ami szinte vonszolja magát. Kis idő elteltével, már utol is  ri. Szívesen megelőzné, de a keskeny úton egyik kanyar j n a másik után, és  gy kénytelen 20 km/ ra sebességgel kullogni utána. Ha nem is éppen siet s a dolga, lassan mégiscsak elveszti türelmét. Betelik a pohár. Dönt, nem t d zi tovább a kipufogógázt. A sokadik kanyar után végre egy rövid egyenesebb szakasz j n. Szabad az  t. Kiteszi az indexet, kikanyarodik, el zni kezd.  m hirtelen szemből egy autó bukkan fel. Homlokát kiveri a v z, sz ve dobog, vérnyomása emelkedik, félúton van, már nincs idő fékezni! A másodperc töredéke alatt automatikusan  gy dönt, hogy visszakapcsol és padl g zt ad. Alig hallható hangon működésbe lép a motor turb felt lt je, és az erőteljes gyors t s miatt m g éppen be tudja fejezni az el z si manővert.

„Huh! Még éppen időben!” – Ezúttal minden jól alakult. Kézfejjével letörli az izzadtságot homlokáról, és pár száz méter után már alább hagy feszültsége. Elfelejtí az egészet, és azon a kedves kis vendégfogadón jár az esze, ami a következő helységben várja.

A RÁK AZ A „TURBÓ”, AMIT AZ AGY INDÍT BE,
HOGY MEGMENTSE ÉLETÜNKET!

MINDEN BETEGSÉGET – torokgyulladás, hörghurut, rák, búskomorság, nyavalyatörés, érelzáródás, fehérvérűség, benuással járó idegrendszeri megbetegedés stb. – a páciens életének egy különleges eseménye váltja ki, amit az illető érzelmi megrázkódataként él meg. Például: elszakadás egy szeretett személytől, megaláztatás, felmondás, pofon, családtag halála, sokkoló orvosi diagnózis stb., tehát egy esemény, ami váratlanul sújt le ránk, önmagunkban éljük meg, és helyzetünket kilátástalannak látjuk.

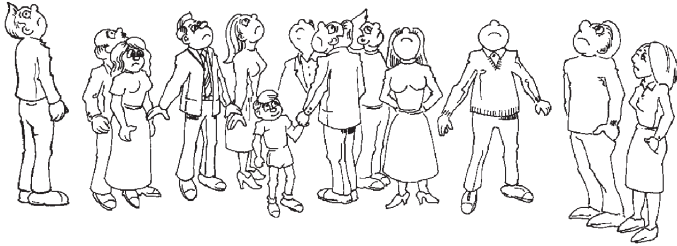
Döntő jelentőségű,
hogyan és miként éli meg
ezt az eseményt, milyen
érzelmeket érez közben!

- **Drámai:** az érzelmi megrázkódataként annyira intenzív, olyan súlyos, hogy mindennapi gondjaink háttérbe szorulnak

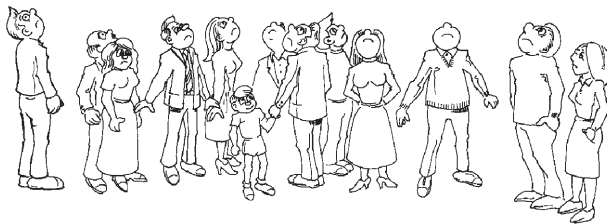

- Drámai: az érzelmi megrázkódtatás annyira intenzív, olyan súlyos, hogy mindennapi gondjaink háttérbe szorulnak.
- **Váratlan:** az érzelmi megrázkódtatás hirtelen és erőszakkal tör ránk, nincs alkalmunk felkészülni rá.

- Drámai: az érzelmi megrázkódtatás annyira intenzív, olyan súlyos, hogy mindennapi gondjaink háttérbe szorulnak.
- Váratlan: az érzelmi megrázkódtatás hirtelen és erőszakkal tör ránk, nincs alkalmunk felkészülni rá.
- **Konfliktust hordoz:** értelmünk és érzelmeink harcban állnak egymással.

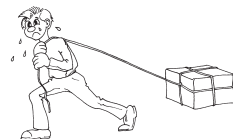
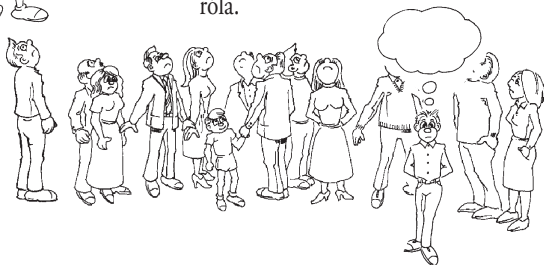

- Drámai: az érzelmi megrázkódtatás annyira intenzív, olyan súlyos, hogy mindennapi gondjaink háttérbe szorulnak.
- Váratlan: az érzelmi megrázkódtatás hirtelen és erőszakkal tör ránk, nincs alkalmunk felkészülni rá.
- Konfliktust hordoz: értelmünk és érzelmeink harcban állnak egymással.
- **Elszigetelt:** önmagunkban éljük meg. Mások nem tudják, hogy mit éreztünk közben.

- Drámai: az érzelmi megrázkódtatás annyira intenzív, olyan súlyos, hogy mindennapi gondjaink háttérbe szorulnak.
- Váratlan: az érzelmi megrázkódtatás hirtelen és erőszakkal tör ránk, nincs alkalmunk felkészülni rá.
- Konfliktust hordoz: értelmünk és érzelmeink harcban állnak egymással.
- Elszigetelt: önmagunkban éljük meg. Mások nem tudják, hogy mit éreztünk közben.
- **Nem tűnik feloldhatóknak:** többnyire nem elegendő beszélni róla.

2. ALAPTÖRVÉNY: MINDEN „BETEGSÉG” KÉT SZAKASZBÓL ÁLL „SEMMI SEM LÉTEZIK AZ ELLENTÉTE NÉLKÜL”

A nappal és az éjszaka állandóan váltogatják egymást. Ezen a világon minden a maga kettősségében működik.

Talán nem újdonság, hogy ilyen az idegrendszerünk is. Az emberi életfunkciókat az akaratunktól független (vegetatív) idegrendszer irányítja. Ez két részből áll. Az egyik a belső szervek működését serkentő-szabályozó (szimpatikus) idegrendszer, míg a másik a szervezet működését gátló (vagotón) idegrendszer.

Feszült és ellazult Müller úr

Müller úr egy kis cipőgyár tulajdonosa, tizenöt dolgozóval. Mindegyikük kitűnő kézműves, olyanok, akiket manapság már alig találni. Ezen kívül nős, és négy gyermek apja. Szorgalmas ember, ezért családja semmiben sem szenved hiányt. Kemény idők járnak, a versenytársak egyre erősebbek, az ügyfelek is késve fizetnek. Nincs mit tenni, állandóan új piaci lehetőségek után kell kutatnia. Ezért soha sem tud ellazulni, vagy karosszékében kedélyesen hátradőlni.

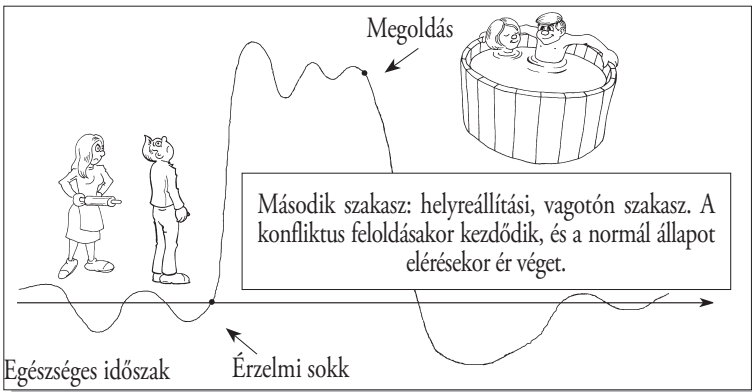
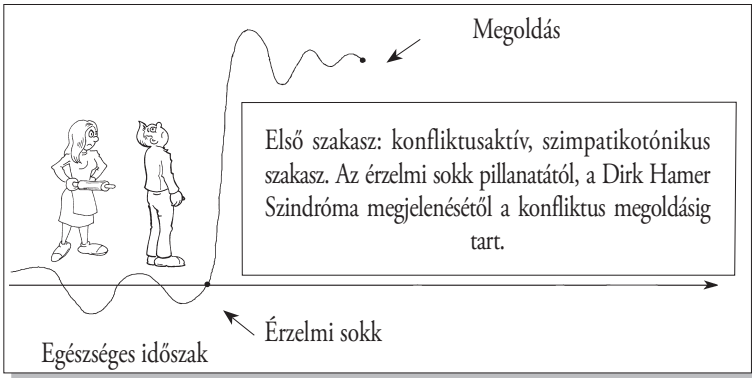
Minden reggel felkeléskor Müller úr serkentő-szabályozó (szimpatikus) idegrendszere aktivizálódik, mozgósítja energiáit, hogy képes legyen megbirkózni a napi problémákkal. Túl sok felelősség nyomja vállát. A nap folyamán testileg, mentálisan és érzelmileg is egyre feszültebb állapotba kerül. Vére egyre

gyorsabban áramlik agyához, folyton arra kell ügyelnie, hogy minden pillanatban helyesen döntsön. Szíve nagyon gyorsan ver, mert az agyba vért kell továbbítania. Tüdeje teljes kapacitással dolgozik, nagyobb szüksége van vérré, hogy az agyat több oxigénnel láthassa el. És mivel Müller úr állandóan jár-ke, hiszen új ügyfeleket keres fel, ezért az izmainak is sok vér kell. De a vére sem lehet egy időben mindenütt az egész testében. Mivel nincs ideje ebédelni, és kétkezi tevékenységet sem végez, ezért se a gyomrába, se a kezébe nem kell bőségesen vér. Egész nap hideg a keze, ami a feszült, szimpatikotónikus állapot egyértelmű jele. Végre esteledik. Müller úr bezárja gyárát, autójába ül, és hazáig vezet. Még mindig nem tud teljesen ellazulni. Ebben a napszakban a forgalom is igen nagy, és a legkisebb hiba is balesethez vezethet. Csak miután hazáér mondhatjuk, hogy túl van a mai napon. Müller úr végre kinyújthat a heverőn. Ekkor végtelen fáradtság vesz erőt rajta. Most a gátló, vagotón idegrendszeren van a sor, hogy teste rendbe hozhasson minden elváltozást, amit a kemény munkanap eredményezett. A fáradtság az agy biológiai mechanizmusa, amely biztosítja Müller úrnak, hogy másnap ismét formában legyen, képes legyen kézben tartani dolgait. Ha nem volna ez a lazítási (vagotón) szakasz, Müller úr pár nap után az irodájában csuklana össze végkimerültségben.

A fáradtság egyetlen biológiai értelme túlélésünk biztosítása!!

A betegségnek két szakasza van, melyek időtartama általában egyforma hosszú.

A mai „modern”, egyetemen oktatott orvostudományban körülbelül ezer „betegséget” írnak le. Ezeket úgy is megkülönböztetik: „hideg” vagy „meleg” betegségek. Hideg betegségek esetén a páciens bőre hideg, hidegek a végtagjai, tartósan feszült, szimpatikotónikus állapotban van, veszít súlyából, elalvási vagy kialvatlansági zavaroktól szenved. A betegségek e csoportjába tartozik például a rák, a mellkasi szorító fájdalom (az angina pectoris), a idegi eredetű bőrgyulladás (neurodermatitis) és az elmebetegségek különböző formái. A „meleg betegségek” csoportjához tartozik valamennyi fertőzőes megbetegedés, gyulladásoz ízületli vagy izombetegség (reuma), túlérzékenységek (allergiák), kiütések stb.

Ez a megkülönböztetés egyáltalán nem pontos, mert ezeknek a „hideg” és „meleg” „betegségeknek” egyike sem jelent önmagában

„betegséget”, hanem sokkal inkább egy-egy „betegség” két különböző szakaszát. Azt jelenti: nem ezer, hanem már csak ötszáz „betegséggel” van dolgunk. S e „betegségek” lefolyása során bekövetkezik egy hideg és egy meleg szakasz. A „betegség” először mindig a hideg szakasszal, azaz a súlyos érzelmi megrázkódtatás időszakával kezdődik, majd, ha túltesszük magunkat ezen, akkor megkezdődik a meleg, azaz a helyreállítási szakasz.

A feszültség időszaka, konfliktusaktív szakasz, hideg szakasz

Miután heves érzelmi megrázkódtatás ért minket, ami előkészületlenül sújtott le ránk, és ezt elszigetelten éltük meg, állandóan ez járt a fejünkben, de nem találtunk rá megoldást, így az életben maradásunk érdekében mindhárom – mentális-emocionális, agyi és testi – szinten vészhelyzetkezelő üzemmód indul be.

Mi történik a konfliktusaktív szakaszban egy emberi lényben?

- Mentális-emocionális síkon: emberünk továbbra is csak problémáján rágódik. Tartósan feszült állapotban van, nincs étvágya, fagy, gondjai vannak az elalvással, és éjszaka gyakran felébred. Ez a váratlan eseményhez való alkalmazkodás időszaka. Ebben a tartós riadókészültségben minden energiája kizárólag a súlyos érzelmi megrázkódtatás feldolgozására összpontosul. Másképpen kifejezve: nem a ráktól fogunk le, hanem a rákot kiváltó súlyos érzelmi megrázkódtatás miatt bekövetkező, tartósan fennálló feszült állapottól.
- Agyi síkon: az érzelmi élményért felelős agyi területen rövidzárlat keletkezik. Ezt az agyi képletet Hamer doktor Hameri Góc-nak nevezte el. Agyunk egyfajta reléként, érzelmeink által vezérelt elektromos kapcsolóként működik. Ez az elektromos kapcsoló az, ami beindítja és leállítja a speciális biológiai programokat. A rövidzárlat következtében az érintett agyi területen az idegsejtek elhalnak. Ha a számítógépes rétegfelvételt kontrasztanyag nélkül végezzük el, a szakember számára a Hameri Góc világosan felismerhető, és minden esetben pontos felvilágosítást ad arról, hogy a páciens a konfliktusaktív szakaszban van-e még, vagy már a helyreállításiban.

- Szervi síkon: agyunk csak négyféle parancsot tud kiadni:
 1. „Tömeget növelni!” – a szerv tömege megnő, vagyis az érintett sejtek elszaporodnak. Ez a daganat (tumor);
 2. „Tömeget csökkenteni!” – ez a sejtfelszívódás (lízis), fekély. A szerv tömege lecsökken, vagyis az érintett sejtek lebontásra kerülnek;
 3. „Működést leállítani!” – a szerv működése blokkolódik.
 4. „Működés leállítást feloldani!” – a szerv működése helyreáll, a blokkolás megszűnik.További részletekre a harmadik alaptörvénynél térünk ki.

Ellazulás időszaka, helyreállítási, vagotón vagy meleg szakasz

A konfliktus feloldódása után kezdődik, és szervezetünk teljes egyensúlyi állapota elérésekor ér véget. Intenzitásában és időtartamában arányos az első szakasszal. A helyreállítási szakaszt két részre oszthatjuk. E két részt a helyreállítási szakaszban bekövetkező fordulópont, az epileptoid krízis választja el egymástól. Az epileptoid krízisre még a későbbiekben kitérünk.

Mi történik a helyreállítási szakaszban?

- Mentális-emocionális síkon: végre eljött a fellélegzés pillanata. A feszültség alábbhagy, és végtelen nyugalmat érzünk, jókedvre derülünk. A konfliktus megszűnt. Étvágyunk visszatér. Az erek kitéágulása miatt testünk és végtagjaink meleggé válnak. Bár az elalvás még nehézkesen megy, de hajnali három után már ismét jól tudunk aludni.
- Agyi síkon: elkezdődik az elváltozások helyreállítása. Azon az agyi területen, ahol a rövidzárlat keletkezett, tápanyagokból álló vizenyő képződik az idegsejtek helyreállításához szükséges fokozott tápanyagellátásra. A rövidzárlat következtében kialakult koncentrikus körök fokozatosan elmosódnak, eltűnnek. Ha ekkor kontrasztanyagot CT-t készítenek, nagyon nagy a valószínűsége, hogy tévesen agydaganatot diagnosztizálnak, mivel a kontrasztanyag a képződött ödémát átlátszatlanak mutatja. Agyunk alapvető ritmusa megváltoztató sebészeti

beavatkozások közül sok elkerülhető lenne, ha ennek a dolognak több figyelmet szentelnének. Ha a helyreállítás lezárult, az agyi ödémára már nincs szükség. További növekedése az agy károsodásához vezetne, ami természeténél fogva, nem tud a koponyán túl kitágulni. Ám a természet tökéletes, létrehozott egy ellenőrzési pontot, hogy kiderítse túltettük-e magunkat a heves érzelmi megrázkódtatáson. Az ellenőrzést a hideg szakaszba való ideiglenes visszakapcsolással – remegéssel, hirtelen izzádással, a feszült állapot tüneteivel és gyakoribb vizeletkiválasztással – éri el. Az ellenőrzési pontnak epileptoid krízis a neve, itt léphet föl epilepsziás roham. Ha megoldódott a konfliktus, akkor az ödémából a vizenyő kilökődik. Ha nem, akkor váltakozva, hol konfliktuskezelés, hol helyreállítás valósul meg, aminek az agyban az ödéma helyén ciszta lesz a következménye, és az idegsejtek a harmonika effektus miatt kifáradnak, és agyvérzés léphet föl.

- Szervi síkon: a szervek csak az epileptoid krízist követően nyerik vissza teljes működőképességüket. A helyreállítási szakaszban gyakran gyulladások keletkeznek. Minden energia az agy és az érintett szerv helyreállítására összpontosul. Láz, szétszórt, kiterjedt, elmosódott vagy helyi fájdalmak léphetnek fel, és nagy fáradtság lesz úrrá rajtunk. Úgy érezzük magunkat, mint akin átment az úthenger. A helyreállítás ezen szakaszában is fölöttébb hatékonyak bizonyul a természet: e tünetek híján folytatnánk tovább mindennapi stresszes tevékenységünket, és energiánk nagy részét elvonnánk a pillanatnyilag legfontosabb feladatunktól, az elváltozások helyreállításától. Minden gyulladási állapot a felépülést, regenerálódást szolgálja – még a fertőző „betegségek” is – amelyek ellen minden létező eszközzel harcolunk, pl. oltásokkal, orvosságokkal, abban a hiedelemben, hogy szervezetünk mérgezésével a mikrobákat (baktériumok, vírusok, gombák, egysejtűek) elpusztítjuk. De a valóság ennek pontosan az ellenkezője: a test helyreállításában részt vevő parányi élőlények, a mikrobák nem ellenségeink, hanem segítőtársaink, agyunk, immunrendszerünk vezérlése alatt álló, együttműködő, hűség és önfeláldozó szövetségesek!

Mindenesetre azzal tisztában kell lennünk: (1) bizonyos esetekben a helyreállítási szakasz veszélyesebb lehet, mint a megelőző konfliktus-aktív szakasz; (2) az epileptoid krízis kockázatokkal jár, amit nem szabad alábecsülni; (3) a páciens minden eszközzel támogatni kell – beleértve a tüneti kezelést is –, hogy a helyreállítási szakaszt sikeresen átvészelje. Erre még a szívroham ismertetésénél visszatérünk.

Még senki sem jutott arra a következtetésre, hogy mivel az agy a szervek irányítóközpontja, ezért minden betegség kialakulásában szerepe lehet, az informatika korában ez meglehetősen különös...”

Dr. Hamer

3. ALAPTÖRVÉNY: A DAGANATOK ÉS RÁKKAL EGYEN- ÉRTÉKŰ MEGBETEGEDÉSEK EGYEDFEJLŐDÉSTŐL FÜGGŐ (ONTOGENETIKUS) RENDSZERE „A BONYOLULTSÁG TÚLOLDALÁN MINDEN EGYSZERŰ”

Ha a Világmindenségben sok bonyolult törvény működne, akkor nagy lenne a káosz esélye. A harmonikus működéshez elegendő néhány törvény. Bonyolultságot kedvelő elménk számára a nehézség éppen abban áll, hogy felismerje az egyszerűséget.

Hamer doktor harmadik alaptörvényének a következő nevet adta: „A daganatok és rákkal egyenértékű megbetegedések egyedfejlődéstől függő (ontogenetikusan) rendszere”. A szó: ontogenetikusan, az élőlény egyéni fejlődésével kapcsolatos, a megtermékenyítéstől a teljes kifejlődésig. Azért beszélünk rákkal egyenértékű megbetegedésekről, mert nemcsak a daganatos megbetegedések, hanem minden „betegség” az öt alaptörvény szerint működik. Ahhoz, hogy jobban megértsük a „betegségek” lefolyását, az ősidőkre, az élet kezdetére, az első egysejtű megjelenésére kell visszatekintenünk, mert minden biológiai viselkedési mód visszanyúlik ide.

Tegyük most egy rövid kirándulást a törzsfejlődésben (evolúcióban) – abban a folyamatban, amelynek során a meglévő

fajokból új fajok alakultak ki – és az egyedfejlődésben (ontogenezisben) – az élőlény egyéni fejlődésében a megtermékenyítéstől a teljes kifejlődésig.

Feltárjuk a törzsfajlás és az egyedfejlődés párhuzamait. Ehhez mindenekelőtt a méhen belüli élet első két és fél hónapjával (az embriogenezissel) kell foglalkoznunk. Nem könnyű feladat mindent tömören összefoglalni. E könyv keretein belül csak a főbb összefüggéseket tárjuk fel. A téma részletes ismertetése az irodalomjegyzékben felsorolt művekben található.

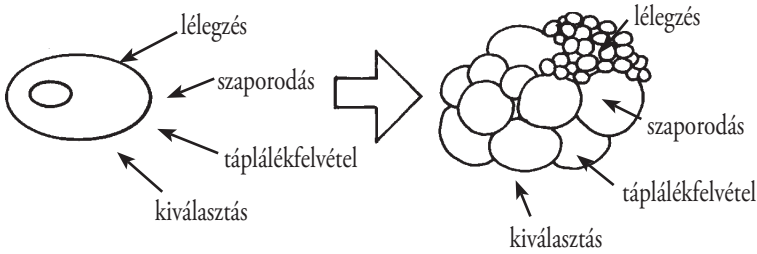
Beszéltünk már arról, hogy a test csak úgy tudott fennmaradni, hogy túlélést segítő biológiai programokat fejlesztett ki. Ezek tették lehetővé, hogy az evolúció évezredei során felbukkant akadályokkal megbirkózhasson. E programokat a modern videojátékkal hasonlíthatjuk össze, melyben a hercegnek szerelme kiszabadításához az összes megpróbáltatáson túl kell jutnia. Ha feladja, vagy ha valamelyik akadályon elbukik, akkor életével fizet, és kezdheti a játékot előlről.

Az akadály leküzdésének módja csak akkor rögzül és kapja meg az elkövetkező nemzedék, ha a test sikeresen megbirkózott az akadállyal. Az anyaméhben eltöltött első két és fél hónapban az embrióban megtestesül a kollektív emlékezet az élet kezdetétől napjainkig.

Az evolúció első lépcsőfoka

Évmilliókkal ezelőtt egy sejt formájában felbukkant az élet bolygónkon. Egy egészen egyszerű, parányi élőlényről volt szó, aminek önmaga, ill. belőle kialakuló faja fenntartása céljából lélegezni, táplálkozni, kiválasztani és szaporodni kellett.

Az évezredek folyamán az uralkodó környezeti tényezőkhöz való alkalmazkodás, a túlélés érdekében az ellenséges környezetben ennek a sejtnak célszerűnek tűnt más sejtekkel társulnia, többsejtű élőlényé válnia. Amikor ez a már többsejtű élőlény oxigénhiányos közegbe került, a vészhelyzetet úgy oldotta meg, hogy serkentette a légzésre specializálódott sejtjei szaporodását, vagyis daganatot – sejtburjánzást – hozott létre. Vészhelyzetben túlélését bizonyos sejtek szaporításával oldotta meg, mindig ott, ahol

EGYSEJTŰ

TÖBBSEJTŰ élőlény, amely oxigénhiány miatt a légzésre specializálódott sejteket szaporodásra serkenti

szükséges volt. A szaporodás parancsát egy ősi agyszerkezet adta ki, ami a későbbiekben a nyúltaggyá (az agyvelő a kisagy alatt fekvő, a gerincvelőben folytatódó részévé) vált.

Nézzünk néhány elképzelést a lélek fejlődésére:

„A lélek kezdetektől fogva fejlődik az anyag fejlődési folyamatával és az organikus evolúcióval együtt. Az anyaggal együtt születik, és vele együtt változik, míg végül gondolatokká és tudatossággá lesz” (Guy Lazorthes, *Le cerveau et l'esprit*, Flammarion, Paris).

Ernst Haeckel 1877-ben ezt a következőképpen fejezte ki: „Elszigetelten élő egysejtűekben is ugyanazokat a megnyilvánulásokat tapasztalhatjuk – lelki élet, érzetek, érzelmek, akarat, mozgás –, mint ami a sejtek sokaságából álló, magasabb szinten fejlett élőlényekre jellemző.”

Teilhard de Charden ezt a jelenséget 1948-ban a következő szavakkal kommentálta: „Bár a tudatosság fejlődése az evolúció jelenlegi csúcspontját jelentő emberben éri el eddigi tetőpontját, mégis, már keletkezésénél abból kell kiindulnunk, hogy az atomban is jelen van a lélek.”

Ami az anyaméhben történik, nem más, mint az evolúciós szakaszok megismétlődése egyetlen egyénben – ugyanis az embrió fejlődése során kezdetben amőbára hasonlít, majd ebihalra, és így tovább, fokozatosan halad végig az egyes evolúciós szinteken.

A kilencedik naptól a petesejtből a csíralemezek (derma) jönnek létre: belső (ento), középső (mezo) és a külső (ekto), melyek-

ből a szervek fejlődnek ki. A belső csíralemezből jönnek létre az első életszakaszban döntő jelentőségű, ún. ősi szervek: légzési, emésztési, kiválasztási és szaporító szervek. Már ebben a korai szakaszban jelen van valami, ami a későbbiekben az agyhoz kapcsolódik, azokhoz az agyi idegekhez, amelyek a nyúltagyban foglalnak helyet. Ebben az első szakaszban keletkezik a mirigyhámszövet. Megtalálható például az emésztőrendszerben, ahol feladata: a táplálék megemésztéséhez szükséges sósavtermelés. „Megbetegedés” esetén ebből a szövettani szerkezetből fejlődnek ki a csomók – a mirigydagánatok.

Nos, mi maradt meg a mai modern emberben a Földi Élet ezen első fejlődési szakaszából? Milyen konfliktusaink lehetnek, amelyek ezt az ősrégi törzspejlődés-történeti emlékezetet érinthetik? „Falattal” kapcsolatos konfliktusok: táplálék, amit szeretnénk megszerezni; levegő, ami után kapkodunk; valami, amitől szeretnénk megszabadulni.

A „falat” értelmezhető szó szerint: „*Nincs mit ennem!*” – vagy átvitt értelemben: „*Tè jó ég, most aztán kész, elvesztettem a biztos jövőmet!*” – felmondás, válás esetén. Egyéni értelmezéstől függően e fogalom jelentése még messzebbre is vezethet: örökség, ami kicsúszik a kezünkől; hitel, amit nem kaptunk meg. Arról van szó, hogy a „falatot” nem tudjuk megragadni, lenyelni, megemészteni, vagy nem tudunk megszabadulni tőle. Például: a hal számára válságos helyzet, ha egy hullám partra veti, mivel ez kiszáradását okozhatja. Egyetlen biológiai túlélési esélye: a vizet testében megtartva vár, hogy a következő hullám visszamossa a vízbe.

Az ember teste is közel hetven százalék vizet tartalmaz, és amikor válságos helyzetben azt mondja: „*Minden a nyakamba szakadt!*” – az agy az ősemlekezet társítása által visszanyúl a régi vészprogramhoz, és kiadja az utasítást: „*Folyadékürítést leállítani!*” Szaporodási funkcióval kapcsolatos konfliktusok olyan szerveket érintenek, amelyek a belső csíralemezből fejlődtek ki: az anyaméh nyálkahártya és a prosztata.

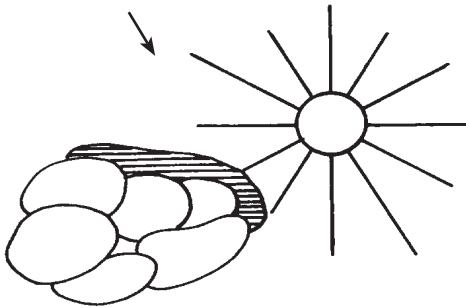
Evolúció második lépcsőfoka

A második fejlődési szakasz: az élő szervezetek a vízből a szárazföldre léptek. Miután a többsejtű élőlény túlélési problémáját,

a légzést már megoldotta, védelmi rendszerének további tökéletesítésével foglalkozott. Amikor káros behatás érte, pl. napsugárzás: az égés következtében beálló halál elkerülésére, megoldotta, hogy a sejtfalak megvastagodjanak.

Az anyaméhben is tovább tökéletesedik az embrió: kifejlődik az ősi középső csíralemeze (mezoderma), melyből a későbbiekben minden sejtfalvastagodás, védő hártya ered: bőr, mellhártya, hashártya, szívburok. E hártyák vezérlőközpontja: az ebben az időszakban kialakuló kisagy. Az evolúciós fejlődés első lépcsőfokán létrejött mirigyhámszövethez most a kötőszövet társul.

Sejtfalvastagodás

E második fejlődési lépcsőfok mely fizikai nyomait találjuk meg az emberben? Az olyan konfliktusokban, melyekben a külső támadástól való félelem áll a középpontban, pl. testi sérüléstől való félelem: mellmagasságban, mellhártyadaganat fejlődik ki; hasüreg területén hashártyadaganat jön létre; míg a szív területén, szívburokdaganat képződik. A bőr a test azon része, ami a különböző külső behatásokkal először kerül kapcsolatba. Azok a konfliktusok, amelyekben a személy erkölcsi tisztességében, becsületében érzi magát megsértve – „bepiszkítva”, „bemocskolva” – bőrdaganathoz vezethetnek. A bőrön válik láthatóvá minden elválasztással kapcsolatos konfliktus is, mint például az újszülöttn jelentkező bőrproblémák. Akkor jelennek meg, ha elválasztják a babát valamitől, amitől nem akar, pl. az anyjától, megszűnik a testi érintkezés közöttük,

vagy pedig el akar választódni valamitől, pl. a kellemetlen pisis pelenkától, de nem sikerül.

Evolúció harmadik lépcsőfoka

Lassan elérkezett az idő élőlényünk mozgására, hogy felkutathassa környezetét, és elindulhasson a Föld négy égtája felé. Ehhez csontvázat, izmokat és inakat kellett kifejlesztenie. Ez mind szükséges a mozgáshoz. De ha az a világ, amelyet célba vett, vagyis a szárazföld számára nem volt kedvezőbb, mint az, ahonnan jött, vagyis a víz, dönthetett úgy, hogy visszatér oda. Ha visszatért a vízbe, akkor meg kellett szabadulnia azoktól a szervektől, amelyeket kimondottan a szárazföldi élethez fejlesztett ki.

Agya konfliktus esetén minden haszontalan szerkezeti alkotórész – szerv, végtag – visszafejlesztésével, leépítésével reagált, vagyis a „Tömeget csökkenteni!” – parancsot adta ki. Egy vízi-élőlény például lábakat növesztett, hogy fennmaradjon a szárazföldön, de végtagjai ismét elcsökevényesedtek, ha életmódjánál fogva az úszóknak mégis nagyobb hasznát vette.

Az anyaméhben megindul a agyvelő kifejlődése az új középső csíralemezből. A most kialakuló testszövetek a belső és a majd később kialakuló külső csíralemezből származó szövetekkel együttműködnek, együtt alkotják azokat a szerveket, amelyek a külső behatásokkal szemben ellenállóvá teszik és összetartják szervezünket. Egyfajta hidat képeznek a létfenntartás szempontjából

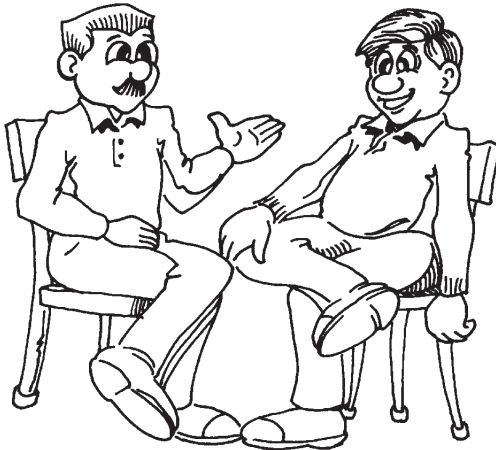
nélkülözhetetlen szervek és azok között, amelyeknek nyílása van a külső világra – a szó legtágabb értelmében.

Ez tehát az az időszak, amikor a testünket összetartó csontozat és izomzat váza képződik, ami hatékony mozgást biztosít számunkra. A kis magzat agya is tovább fejlődik, és a nyúltagy és a kisagy után most az agyvelő jön létre.

Mentális-emocionális síkon: ha az egyén túl szigorú önmagával szemben, vagy túl magasra tette a mércét, akkor nem tud felnőni a helyzethez, és így csökkent értékűnek, alacsonyabb rendűnek érzi magát: „*Felmondtak, mert már nem tudok eleget teljesíteni...!*”, „*Férjem másik nőhöz jár, mert nem vagyok képes szexuálisan kielégíteni!*”, „*Változó korba léptem, már nem vagyok képes teherbe esni!*” – és így tovább... Ezt a felsorolást a végtelenségig lehetne folytatni. Az önbecsülés, önértékelés csökkenéssel összefüggő konfliktusok egyik jellemző „megbetegedése” a csontritkulás – a csont tömegének csökkenése, törékennyé válása.

Az evolúció negyedik és egyben utolsó lépcsőfoka

Ebben a szakaszban döntő lépésre kerül sor: a „Tudok mozogni a föld felszínén, és új környezetemhez mérem magam”-ról a „Kezdek más egyedekkel érintkezni”-re tevődik a hangsúly. Az értelem szervei egyre kifinomultabbá válnak, hogy másokkal

kapcsolatba léphessünk. Az ebben szerepet játszó összes érzelmi, gondolati és kommunikációs finomsággal együtt.

A kis embriónál ekkor megy végbe a szervek és az összeköttetést biztosító idegek tökéletesítése. Kiterjed minden olyan szervere, ami a külső csíralemezből fejlődött ki, és hámréteg vonja be, például: szemideghártya, bőr külső rétege, gégefő, nyelöcső, orr és száj nyálkahártya, szívkoszorúerek, epevezetékek. Ekkor képződik az idegrendszer és a mozgatóidegek.

Eközben az agy utolsó fejlődési szakaszába lép: kialakul az agykéreg, ami az emberi faj tökéletesedésének történelmében a legfiatalabb részt képezi.

Mentális-emocionális síkon: önmagunkat egyre átfogóbbnak, összetettebbnek és sokrétűbbnek látjuk. Egyre nehezebbé válik, figyelmen kívül hagyni a környezetünkben zajló, állandóan változó élethelyzetek hatását.

Ha a konfliktus az egyén belső világával kapcsolatos, ha „falatról” van szó: táplálékról, amit meg akar szerezni, levegőről, ami után kapkod: *„Nem kapok elég levegőt!”* –, hogy annál a példánál maradjunk, amelyet az első evolúciós lépcsőfoknál említettünk –, ami halálfélelmet válthat ki, akkor az agy biológiai válasza – a nyúltagy által beindított – tüdőhólyagocskák szaporítása lesz azért, hogy több oxigént tudjon felvenni, és életben maradjon. Így értelmet nyert számunkra a sejtburjánzás – a tüdőrák.

Ezzel szemben ha a konfliktus kiindulópontja, kirobbantója az összetett külső világ: *„Elveszik tőlem a levegőt!”*, *„Elakad a lélegzetem!”* – akkor az agy biológiai megoldása a hörgők elfekélyesítése lesz: *„Tömeget csökkenteni!”* –, hogy a tüdőbe mint üregbe, több levegő férjen. Ez a negyedik evolúciós lépcsőfokra jellemző program, amelyben az agykéreg válik aktívvá, és sejtszám csökkenést hoz létre, fekélyképződés révén. Ha a konfliktus abból fakad, hogy nem tudjuk eldönteni, mit tegyünk: inkább elfussunk vagy szembesüljünk a helyzettel, amiben félünk a lehetséges következményektől: *„Valamerre el kellene indulnom, de merre?”* – akkor az agyunk biológiai megoldása a konfliktus megszüntetésére abból áll, hogy kiadja a szervi működésgátlás parancsot, ami a lábak bénulásához vezet. Az agy a feszült helyzet megoldására – melyből az ember nem tud

azonnal kilábalni –, mindig a hozzá legközelebb eső és a leghatékonyabb fizikai megoldást választja.

Összefoglalva azt mondhatjuk, hogy egy váratlan drámai konfliktus felbukkanása, aminek nincs nyilvánvaló megoldása, amit önmagunkban, elszigetelten  l nk meg, a probléma egyidejűleg mindhárom: mentális-emocionális, agyi és szervi szinten is kifejeződésre jut. Az „betegség” első szakasza: az  n. konfliktusaktív, konfliktushoz alkalmazkodás időszaka, vagy hideg szakasz, ami a következőképpen nyilvánul meg:

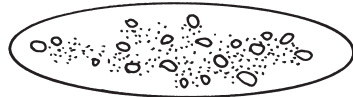
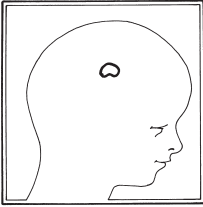
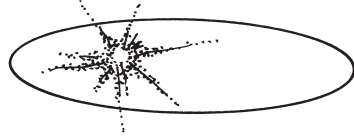
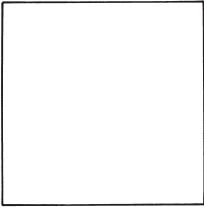
- mentális-emocionális síkon: tartosan feszült állapot jön létre;
- agyi síkon: Hameri G c alakul ki az érzelmi  lm ny ert felelős agyi területen,
- szervi síkon: sejtburjánzás, sejtfelsz v d s vagy m k d sg tl s jön létre, attól függően, hogy melyik agyi terület (nyúltagy, kisagy, agyvelő vagy agykéreg) adja ki a parancsot.

A második szakasz a helyreállítási-, vagy más néven meleg szakasz. A konfliktus feloldásakor kezdődik el, és a következőképpen nyilvánul meg:

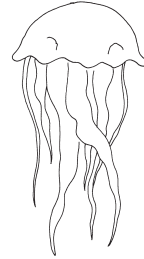
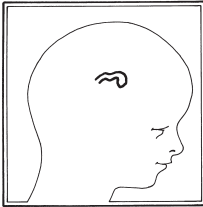
- mentális-emocionális síkon: megnyugvás következik be;
- agyi síkon: a Hameri G c által érintett agyi területek regener l d nak;
- szervi síkon: a nyúltagy és a kisagy által vezérelt szerveknél a mikrobák elsajtos t  tevek nysege révén a daganat lebontásra kerül, ennek hiányában ciszt v  tokoz dik be, m g az agyvelő valamint az agykéreg által vezérelt szerveknél az elhalt sz vetek vissza p lnek.

Ahogy a 4. alaptörvényben majd közelebb r l is látni fogjuk, a mikrobák – baktériumok, vírusok, gombák, stb. – elengedhetetlenül szükségesek egészségünk visszaállításához.  k a leg rt keesebb szövetségesek, és mindig csak a helyreállítási szakaszban aktívak és fertőzőek. Tehát csak akkor szaporod nak el bennünk, amikor szükségünk van rájuk!

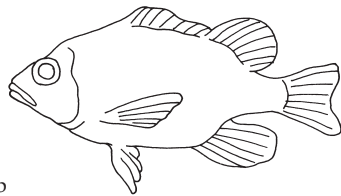
EGYEDFEJLŐDÉS ÉS TÖRZSFEJLŐDÉS: A MÉHEN BELÜLI EMBERI AGY FEJLŐDÉSE AZ
ÉLŐLÉNYEK TÖRZSFEJLŐDÉSÉT KÖVETI

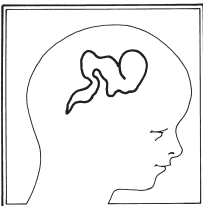
25. nap

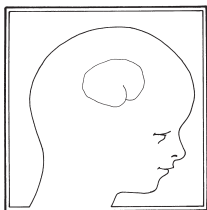
35. nap

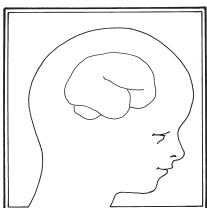
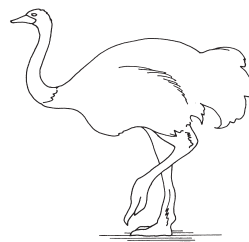
40. nap

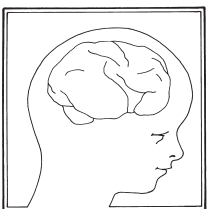
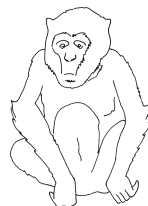
50. nap

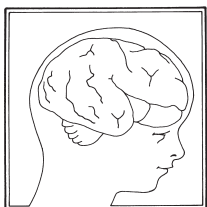
5. hónap

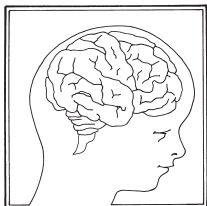
6. hónap

7. hónap

8. hónap

9. hónap

